NICHOLAS SPARKS

Een stralend liefdesvuur

ABCOUDE
GROTE LETTER BIBLIOTHEEK

Proloog

Februari 2005

Is liefde op het eerste gezicht echt mogelijk?

Terwijl hij in zijn woonkamer zat, liet hij zijn gedachten voor misschien wel de honderdste keer over de vraag gaan. De winterzon was al lang geleden ondergegaan. Door het raam was een grauwe waas van mist te zien, en afgezien van het zachte getik van een tak tegen het raam, was het doodstil. Toch was hij niet alleen, en hij hees zich van de bank op en liep de hal door om even bij haar te gaan kijken. Terwijl hij keek, overwoog hij om naast haar te gaan liggen, al was het maar om een excuus te hebben om zijn ogen dicht te doen. Hij kon wel wat rust gebruiken, maar hij wilde nog niet het risico lopen dat hij in slaap zou vallen. In plaats daarvan bleef hij kijken terwijl ze een beetje ging verliggen en zijn gedachten dwaalden af naar het verleden. Hij dacht opnieuw aan het pad dat hen bij elkaar gebracht had. Wie was hij toen? En wie was hij nu? Oppervlakkig gezien leken dat gemakkelijke vragen. Hij heette Jeremy, hij was tweeënveertig, zoon van een Ierse vader en

een Italiaanse moeder en hij schreef tijdschriftartikelen voor de kost. Dat waren de antwoorden die hij zou geven als hij ernaar gevraagd werd. Hoewel ze waar waren, vroeg hij zich weleens af of hij er nog iets aan toe zou voegen. Moest hij bijvoorbeeld vertellen dat hij vijf jaar geleden naar North Carolina was afgereisd voor een mysterie? Dat hij daar verliefd werd, en niet een keer, maar twee keer dat jaar? Of dat de schoonheid van die herinneringen verstrengeld was met verdriet en dat hij zich zelfs nu afvroeg welke herinneringen blijvend zouden zijn?

Hij liep bij de slaapkamerdeur vandaan en ging terug naar de woonkamer. Hoewel hij niet lang bij die gebeurtenissen van lang geleden bleef stilstaan, kon hij ook niet voorkomen dat hij eraan dacht. Hij kon dat hoofdstuk uit zijn leven net zomin uitvlakken als zijn verjaardag. Ook al waren er tijden dat hij wou dat hij de klok kon terugdraaien en al het verdriet kon uitwissen, had hij ook zomaar het gevoel dat de vreugde dan ook minder zou zijn. En dat was iets waar hij niet aan moest denken.

Het was meestal in de kleinste uurtjes van de nacht dat hij merkte dat hij dacht aan zijn

nacht met Lexie op het kerkhof, de nacht waarin hij de spooklichtjes zag waarvoor hij uit New York gekomen was om ze te onderzoeken. Maar het was toen dat hij zich voor het eerst realiseerde hoeveel Lexie voor hem betekende. Terwijl ze in de duisternis van het kerkhof zaten te wachten, had Lexie hem een verhaal over zichzelf verteld. Ze was als klein kind wees geworden, legde ze uit. Dat wist Jeremy al, maar wat hij niet wist was dat ze een paar jaar na de dood van haar ouders nachtmerries begon te krijgen. Gruwelijke, telkens terugkerende nachtmerries waarin ze getuige was van de dood van haar ouders. Haar oma Doris, die niet wist wat ze er aan moest doen, nam haar ten slotte mee naar het kerkhof om naar de geheimzinnige lichtjes te kijken. Voor een klein kind waren de lichtjes een wonder, hemels, en Lexie herkende ze onmiddellijk als de geesten van haar ouders. Dat was op de een of andere manier wat ze moest geloven en ze werd daarna nooit meer geplaagd door die nachtmerries.

Jeremy was ontroerd door haar verhaal, aangedaan door haar verlies en de kracht van een onschuldig geloof. Maar later die nacht, nadat ook hij de lichtjes had gezien, vroeg hij

aan Lexie wat ze echt dacht dat ze waren. Ze boog zich naar hem toe en fluisterde: 'Het waren mijn ouders. Ze wilden zeker kennis met je maken.'

Op dat moment wist hij dat hij haar in zijn armen wilde nemen. Het was hem haarscherp duidelijk geworden dat hij toen verliefd op haar werd en dat zijn liefde voor haar nooit meer over zou gaan.

De februariwind wakkerde weer aan. Hij kon niets zien vanwege de ondoordringbare duisternis en ging met een vermoeide zucht op de bank liggen. Hij voelde hoe dat jaar hem terug in de tijd voerde. Hij had de beelden kunnen verdringen, maar terwijl hij naar het plafond staarde liet hij ze komen. Hij liet ze altijd komen.

Dit, herinnerde hij zich, was wat er daarna gebeurde.

1

Vijf jaar eerder
New York, 2000

‘Zie je,’ zei Alvin. ‘Eerst ontmoet je een leuk meisje en dan ga je een tijdje met elkaar uit om te zien of jullie voor dezelfde waarden staan. Om te zien of jullie het met elkaar eens kunnen worden over de grote “dit is ons leven en we maken er samen iets van”-beslissingen. Je weet wel, bij wiens familie je de feestdagen gaat vieren, of jullie in een flat of in een huis willen wonen, of jullie een hond of een kat nemen, wie ’s ochtends het eerst onder de douche mag, terwijl er nog voldoende warm water is. Als je het daar redelijk over eens bent, dán ga je trouwen. Volg je me?’

‘Ik volg je,’ zei Jeremy.

Jeremy Marsh en Alvin Bernstein stonden op een frisse zaterdagmiddag in februari in het appartement van Jeremy in de Upper West Side. Ze waren al uren aan het pakken en er stonden overal dozen. Sommige dozen waren al vol en stonden opgestapeld bij de deur, klaar voor de verhuiswagen; andere bevonden zich in verschillende stadia van vervolmaking.

Alles bij elkaar leek het alsof er een Tasmaanse duivel binnengestormd was, uit zijn dak was gegaan en weer was weggegaan toen er niets meer was om kapot te maken. Jeremy kon niet geloven hoeveel rommel hij in de loop der jaren had verzameld, een feit waar zijn verloofde, Lexie Darnell, hem al de hele ochtend op wees. Lexie was twintig minuten geleden, nadat ze haar handen gefrustreerd ten hemel had geheven, met Jeremy's moeder gaan lunchen en nu waren Jeremy en Alvin voor het eerst alleen.

'Dus waar denk je in godsnaam dat je mee bezig bent?' drong Alvin aan.

'Precies wat je zei.'

'Nee, helemaal niet. Je gooit alles door elkaar. Jij gaat rechtstreeks naar het jawoord zonder dat je erachter bent of jullie geschikt zijn voor elkaar. Je kent Lexie amper.'

Jeremy, die wilde dat Alvin van onderwerp zou veranderen, kieperde nog een la vol kleren in een doos. 'Ik ken haar.'

Alvin begon wat papieren op Jeremy's bureau door te bladeren en schoof de stapel toen in dezelfde doos die Jeremy aan het volstoppen was. Als Jeremy's beste vriend voelde hij zich vrij om geen blad voor de mond te ne-

men.

'Ik kom alleen maar voor mijn mening uit en je moet weten dat wat ik nu zeg door ieder ander van je familie de afgelopen paar weken gedacht is. Het punt is dat je haar niet goed genoeg kent om daarheen te verhuizen, laat staan dat je met haar trouwt. Je hebt maar een week met haar doorgebracht. Dit is niet zoals Maria en jij,' voegde hij eraan toe, verwijzend naar Jeremy's ex. 'Denk eraan dat ik Maria ook kende, een stuk beter dan jij Lexie kent, maar ik heb nooit het gevoel gehad dat ik haar goed genoeg kende om met haar te trouwen.'

Jeremy haalde de bladen uit de doos en legde ze terug op zijn bureau. Hij herinnerde zich dat Alvin Maria al kende voor hij haar had leren kennen en toch bevriend met haar gebleven was. 'Ja, en?'

'Ja, én? Stel je voor dat ik dit deed. Stel je voor dat ik naar je toe kwam en zei dat ik een fantastische vrouw gevonden had, dat ik dus mijn carrière opgaf, mijn familie en vrienden in de steek liet en naar het zuiden verhuisde, zodat ik met haar kon trouwen. Zoals dat vrouwtje… hoe heet ze… Rachel.'

Rachel werkte in het restaurant van Lexies oma en Alvin had haar geprobeerd te versie-

ren tijdens zijn korte bezoek aan Boone Creek, waarbij hij zo ver was gegaan om haar uit te nodigen naar New York te komen.

'Dan zou ik zeggen dat ik blij voor je was.'

'O, kom op, zeg. Weet je niet meer wat je zei toen ik erover dacht om met Eva te trouwen?'

'Dat weet ik nog. Maar dit is anders.'

'O ja, ik snap het al. Omdat jij volwassener bent dan ik.'

'Dat en het feit dat Eva niet bepaald het type was om mee te trouwen.'

Dat was waar, gaf Alvin toe. Lexie was een bibliothecaresse in de provincie in het landelijke zuiden, iemand die hoopte eens een gezin te kunnen stichten, terwijl Eva een tatoeagekunstenares uit Jersey City was. Zij was de vrouw die de meeste tatoeages op Alvins armen had aangebracht, net als de meeste piercings in Alvins oren, zodat Alvin eruitzag alsof hij net uit de gevangenis kwam. Niet dat Alvin ermee had gezeten; het was de vriend met wie ze samenwoonde over wie ze vergeten was hem te vertellen, die uiteindelijk het einde van hun relatie betekende.

'Zelfs Maria vindt het idioot.'

'Heb je het haar verteld?'

‘Ja, natuurlijk heb ik het haar verteld. We praten over alles.’

‘Ik ben blij dat je zo’n hechte band met mijn ex-vrouw hebt. Maar het gaat haar niets aan. En jou ook niet.’

‘Ik probeer gewoon aan je gezonde verstand te appelleren. Het gaat allemaal te snel. Je kent Lexie niet.’

‘Waarom blijf je daar maar op hameren?’

‘Ik zal erop blijven hameren tot je eindelijk toegeeft dat jullie praktisch vreemden voor elkaar zijn.’

Alvin had, net als Jeremy’s vijf oudere broers, nooit geleerd om een onderwerp te laten varen. De man was net een hond met een kluif, was de conclusie van Jeremy.

‘Ze is geen vreemde.’

‘Nee? Wat is haar tweede naam dan?’

‘Wat?’

‘Je hebt me wel gehoord. Vertel me eens wat Lexies tweede naam is.’

Jeremy knipperde met zijn ogen. ‘Wat heeft dat er nou mee te maken?’

‘Niks. Maar als je met haar gaat trouwen, vind je dan niet dat je die vraag zou moeten kunnen beantwoorden?’

Jeremy deed zijn mond open om antwoord